

ПРОБЛЕМА ПІДВИЩЕННЯ РІВНЯ КЕРОВАНОСТІ СИСТЕМОЮ ФІЗИЧНОЇ КУЛЬТУРИ ТА СПОРТУ

Здатність органів управління забезпечити досягнення поставлених цілей за рахунок активного використання прямих і непрямих важелів, сприяти зростанню ефективності організацій фізичної культури та спорту і їх конкурентоспроможності розуміється під управлінням розвитком системи фізичної культури та спорту. Саме із цих позицій слід, насамперед, оцінювати рівень керованості основними напрямками фізичної культури та спорту. При цьому важливою характеристикою системи управління є також її здатність до злагодженої, скоординованої роботи, досягати кращих результатів при найменших витратах. Оцінка діючої системи управління галуззю фізичної культури та спорту з позиції впливу на соціально-економічну ефективність виробництва та структурну перебудову дозволяє говорити про втрату керованості економічними процесами у цій сфері діяльності та глибоку кризу управління.

Зосередивши увагу на проблемах макроекономічної стабілізації та не вирішивши їх, держава втратила керованість і мікроекономічні процеси. Підприємствам була надана можливість самостійної адаптації до ринку в умовах неконтрольованого зростання цін. Це є однією з найважливіших причин другої хвилі глибокої економічної кризи. Негативні тенденції в українській економіці викликані не тільки уявленнями про те, що достатньо забезпечити макроекономічну стабілізацію, а на мікрорівні ринкові механізми саморегулювання неминуче приведуть до сучасного виробництва. Причиною є також і те, що не створено системи управління, адекватної сучасному етапу історично сформованій структурі господарства.

Підвищення керованості економічними процесами у сфері фізичної культури та спорту визначається, принаймні, двома факторами. По-перше, розбіжністю загальнонаціональних економічних інтересів, що виражаються державою, і приватних інтересів суб'єктів ринкового господарства. По-друге, відповідно до сучасних уявлень про роль управління його ефективність як на макро-, так і на мікрорівні перебуває в ряді найважливіших факторів, що впливають на конкурентоспроможність національної економіки [1 с.47].

Істотною перешкодою на шляху формування і функціонування фізичної культури як галузі з'явилася відомча роз'єднаність її установ. Мова йде не про ті установи, які через специфіку функцій і об'єктивний процес еволюції міжгалузевих зв'язків виникли в системі інших галузей (наприклад, спортивні споруди закритої мережі), а про ті, які безпосередньо спеціалізуються на наданні фізкультурно-оздоровчих послуг населенню і розвитку спорту вищих досягнень [2 с. 278].

В умовах ринкової економіки держава виступає як власник і підприємець, що дозволяє втілювати в життя певну соціально-економічну політику. У зв'язку з цим необхідно визначити межі державного сектору в системі фізичної культури та спорту, що доцільно здійснювати з позицій цілей розвитку галузі, досягнення яких найбільш ефективно забезпечується на базі державного сектору. В Україні держава створює умови для розвитку фізичної культури та спорту, підтримує фізкультурний (фізкультурно-спортивний) і олімпійський рух та забезпечує:

- щорічне фінансування заходів у сфері фізичної культури та спорту, у тому числі заходів щодо підготовки до участі спортсменів в Олімпійських іграх, інших міжнародних спортивних змаганнях і участі в них, за рахунок коштів бюджету;
- утримання фізкультурно-оздоровчих, спортивних і спортивно-технічних споруд, що перебувають у власності України;
- організацію ліцензування діяльності у сфері фізичної культури та спорту й обов'язкової сертифікації спортивних виробів і техніки відповідно до законодавства України;
- підтримку зовнішньоекономічних зв'язків фізкультурно-спортивних організацій.

Таким чином, сьогодні відбувається хоча і повільний, але незворотний рух щодо перетворення бюрократичних і технократичних спортивних організацій на дійсні фірми, всупереч усім факторам, що гальмують проникнення менеджменту у сферу спорту. У сфері державного управління спортом проводяться ризиковані й важкі експерименти, результати яких свідчать, що в даний час ефективними є лише ті підприємства й організації (незалежно від того, приватні вони або державні), які використовують в управлінні механізми менеджменту.

1. Система маркетингу у сфері фізичної культури, спорту та відпочинку: моногр. / під наук. ред. О.М. Азарян. – Донецьк: ДонНУЕТ, 2012. – 224 с.

2. Решетняк О. Сучасні методи управління підприємством сфери послуг. – Х.: Фактор, 2008. – 544 с.